

Kırık Bir Kalp Öyküsü 2

— sahara · 21 Mayıs 2017

İlkokul yıllarından beri aramızda su sızmaz cinsinden dostumun son yıllarda yaşadığı hazin bir anısını öyküleştirmem için benden istekte bulunmuştu. Dostumun isteğine hayır diyemedim. Anlattıklarını yazıp, kendisine sundum. Mutlu oldu. Ortaya çıkan öyküyü birlikte bir kez daha okuduk. Enine boyuna yaşanan olayları bir kez daha irdeledik. Arkadaşım daha da anlatmak istiyordu. Belli ki, anlattıklarıyla kalbine saplanan okun acısını henüz unutmamış olduğu anlaşılıyordu. Ben sordum, o anlatısına devam etti.

Anlattıkça ferahlıyor, ruhunu kaplayan acılarını bir nemse unutuyordu. Beni en çok üzen ve hayal kırıklığına uğratan durumu bilmem ki, nasıl söze döksem. Yazdıklarında sürekli bir yetersizlik vardı. Sanki benim içtenliğime güvenmiyordu. Araya girdim:

“Madem yazdıklarında yetersizlik, nasıl diyeyim bir içtenliksizlik vardı. Peki, o zaman nasıl unutulmaz bir arkadaşlık nasıl oluştu aranızda?”

Durum tam da öyle değil. İlk zamanlar çok hoş, şiirsel cümlelerle süslüydü yazdıkları. Her cümlesi beni mutlu ediyordu. Günlerim sürekli onu düşünmekle, yazdıklarını tekrar tekrar okumakla geçiyordu. Ben coşkun ırmaklar gibi coşup ha bire yazıyordum. Arkadaşıktan, hümanist duygulardan, barıştan, insan sevgisinden anlatıyordum. Okuduğum güzel şiirlerin ve onun şiirlerinin ruhumda oluşturduğu zapt edilemez hazların yaşamıma kattığı güzellikleri betimliyorum. Belli ki, o da yazdıklarımından haz alıyordu.

Ara ara sitemler edip bana kısa yazdığından yakınıyordum. Benim coşkuma ayak uyduramadığını söylüyordum. Cevaben, “coşkun, neşen hiç bitmesin” türünden cevaplar alıyordum. Fazla bir beklentim yoktu. Biricik dileğim, yazın dünyasında yere sağlam basan bir şair arkadaşla iletişim içinde olmak. Onu yakından ve daha iyi tanımaktı. Gerçi ben şiir yazma eylemi içinde olmadım. Fakat Eyuboğlu'nun dediği gibi, “Zifiri karanlıkta gelse şiirlerin hası,/ Ayak seslerinden tanırım.” Evimde ellinin üzerinde şiir kitabı var. Ne zaman ruhum sıkılsa bu kitaplardan birine uzanır, efkâr dağıtırım.

Sanata, emeğe büyük saygım vardır. Bir eser üretmek hiç kolay değildir. Şiirimizin büyük ustası Nazım Hikmet, bir şiir yazıp ortaya çıkarmak bir kadının çocuk doğurması kadar zor bir eylemdir diye anlatır. Güçlü ve düzeyli şiirler yazan bir şairle iletişim içinde olmak benim için uçsuz bir mutluluk kaynağı. Şair arkadaşımın yazdıklarını okumak fırından yeni çıkmış taze ekmek kokusunu tadı bırakıyordu dimağimde.

Gelecek günlerde beni kendisine hayran bırakan şair arkadaşımın buluşmak uzun uzun sohbetler etmeyi hayal ediyordum. O güzel şiirlerini hangi duygularla yazdığını öğrenmek bir şairin tin dünyasını

daha yakından tanımak için her fedakârlığa hazırdım. Örneğin yağmurun yağması, arkasından gökkuşağının oluşması ruhunda hangi duygular oluşturur? Ya da güneşli bir günde engin bir denizi seyrederken şiir yazmak için esin perisi yanınızda belirir mi? Daha neler hayal ediyordum...

Şair arkadaşımın benim gibi birçok arkadaşı vardı. Paylaştığı şiirlerine sevgi sözleri, ilan-ı aşk cümleleri yazıyorlardı. Ben bu durumu düzeysizlik olarak karşılayıp eleştiri getiriyordum. O tip yazılara sadece gülüp geçtiğini söylüyordu.

Giderek yazdıklarının rengi soldu. Hatta bazı yazdıklarına cevap yazmaz oldu. Bunun üzerine ben de önce de anlattığım gibi kırıncı ve eleştirel yazılar yazdım. Aramıza kara kedi girdi. Bu kez hiç hoşlanmadığım biçimde kendisine sevgi sözleri yazan arkadaşına cevaplar yazmaya başladı. Gerçi aynı tonda yazmıyordu. Lakin saygı duyduğum, arkadaşlığına son derece önem verdiğim bir değerini düzeyini düşürmemesi gerekirdi. İşte bu eylemini şu şiir ne güzel betimliyor:

Kime kin ettin de giydin alları
Yakın iken irak ettin yolları
Mihnet ile yetirdiğim gülleri
Vardın gittin bir kötüye yoldurdun

Sen beni sevseydin arar bulurdun
Zülfünün telinden bağlar dururdun
Madem ayrılıkmış senin muradın
Niçin beni ateşine yandırdın.

Vefasızlığın ruhumda bıraktığı izlenimleri bu türkü sözleri gibi hiçbir yazı daha iyi anlatamaz. İşte bu durumlar devam ettikçe şairsele duygular yara aldı. Ulu çınara böcekler dadanmıştı. Hümanist duygular körelmeye başladı. Aramızda iletişim koptu. Zaman geçti yine yazışmaya başladık. Fakat ne yazık ki, eski güzelliği ve coşkuyu yakalamak bir türlü kısmet olmadı. Aramız tekrar açıldı. Şimdi ise iletişim tamamen koptu. Atmosferimizi kesif bir sis kapladı.

Dostuma artık şu soruları sormanın zamanı gelmişti:

“Peki, şair arkadaşının sosyal durumu ne durumdaydı? Belkide arkadaşın senden daha farklı beklenti içine girmişti. Sana inanıyorum. İlişkileriniz sadece anlattığın gibi sadece hümanist duyguları paylaşmak üzerine mi kuruluydu?” Arkadaşım hiç tereddüt etmeden sözlerini sürdürdü.

İnan olsun insanların duygularıyla oynamak, daha açık söyleyeyim Kazanovalık yapmak aklımın ucundan geçmez. O bakımdan sana anlattıklarımın öte bir dileğim ve beklentim olmadı. Söz alıp son sözlerimi söyledim:

Dostum, senden ummayacağım kadar hatalar yapmışsın. O insanı kırmaya, üzmeye hakkın yok. Güzel güzel yazışmak varken kırıcı olmak niye! Şair arkadaşın senin yerine haliyle kendisini kırmayan arkadaşlar edinmiştir. Dünyada güzel sözler yazan sadece sen değilsin. Şansını kullanamamışsın. Kim bilir arkadaşın üzerinde eğer iyi etki bırakmışsan bir gün seni yeniden arayabilir.

Bu son sözlerimi duyumca dostumun yüzünde güller açıldı. Acaba dediğin olur mu? Diye heyecanlandı. Sözlerini şöyle sürdürdü:

Allah'tan ümit kesilmez. Hepimiz insanız, hata yapabiliriz. Günah işleme özelliği olmayan melek değiliz. Hatalarımı itiraf edip özür diledim. Dilerim arkadaşım bir gün özrümü kabul eder. O kadar insancıl duyguları benliğinde taşıyan arkadaşımın benim masum duygularıma olumlu cevap verir umuyorum. Eğer öyle bir durum olursa yaşama yeniden başlarcasına mutlu olurum. Kendime yakışan davranışlar sergiler yağurdu üfleyerek yerim. Kırıcı olmamaya aşırı özen gösterilirim.

Evet, ümitli olmak istiyorum. Çünkü kendisinden özür dileyen insanların özürleri onurlu insanlarca geçte olsa kabul görür inancını taşıyorum. Çünkü iyi insanlar kalplerinde sürekli kırgınlık duygularıyla yaşayamazlar.